



## SOUND OF GLASS, SOUND OF CLASS?

Het Franse merk Waterfall maakt luidsprekers met een glazen behuizing, een gewaagde keuze die menig akoesticus de wenkbrauwen zal doen fronsen: "Glas, dat kan toch niet klinken?" Een mogelijk antwoord op deze vraag geeft de Waterfall Victoria Evo, een naam die al even klaterende associaties oproept als de transparante verschijning van deze vloerstaande luidsprekerset. Maar geldt dat ook voor de klank? Het glazen muiltje van Assepoester: wie het past, trekke hem aan. Een impressie.

**C**arcés is een prachtig plaatsje in het hart van de Provence, schijnbaar achteloos tegen een heuvel gekwakt, minder dan 3000 inwoners. De Provence. Wie de streek kent, (her)kent de magie. Inspiratiebron voor Petrarca, musici, schilders en andere toeristen. Vincent van Gogh roemde het licht. En inderdaad, de breking van het dag- en avondlicht is er heel bijzonder, en ook uniek. Carcés

is tevens de woonplaats van Cedric Aubriot, oprichter van Waterfall Audio en bedenker van de luidspreker in glas. Of het licht in de Provence hem heeft geïnspireerd tot het glazen concept vertelt het verhaal niet. Maar het is een feit dat veel glaskunstenaars in het gebied zijn neergestreken. Dus wellicht.

Een heel eind verderop, tussen de Vogezes en de Jura, ligt Besançon. Nabij deze Noord-Franse stad staat het fabriekje van Atohm, een door Thierry Comte opgericht bedrijf dat drivers fabriceert. De samenwerking tussen Aubriot en Comte heeft, na jarenlange experimenten, geresulteerd in een reeks luidsprekers. Merk: Waterfall. Drivers: Atohm. Een Frans onderonsje.

Cedric Aubriot geeft ons stof tot nadenken over de keuze van glas. Want, zo luidt een van zijn argumenten, niet ieder instrument heeft een klankkast van hout. Kijk maar naar saxofoons, trompetten, drums, bekkens. Daar heeft hij een punt, waaraan je zou kunnen toevoegen dat kunststof een steeds belangrijker rol speelt (en zal gaan spelen) in de weergave van geluid. Hout hoeft dus niet zaligmakend te zijn. Aubriot voert ook aan dat zand, dat vaak wordt gebruikt als dempingmateriaal in een luidsprekerkast, hetzelfde is als glas. Da's leuk, inventief en vooral fantasievol bedacht, maar geen sterk argument. Natuurlijk, siliciumdioxide ligt aan de basis van beide materialen, maar wie wel eens het vakantiehoofd heeft laten zakken tot de bodem van zo'n bedenkelijke kuil op het strand, weet dat het daar toch echt heel anders klinkt dan in een glazen serre of broeikas. Glas heeft een hoge dichtheid maar ook sterk reflecterende eigenschappen. Cedric Aubriot voert dat zelf ook aan, voegt er aan toe dat ook andere fabrikanten streven naar een structuur die zo rigide mogelijk is, dus waarom niet kiezen voor materiaal dat niet tot nauwelijks meegeeft, glas dus? Steekhoudend, absoluut, maar je ontkomt er niet aan met de keuze voor deze sterk reflecterende wanden en geen enkele vorm van aanvullend materiaal in de kast, om voor de demping een

andere methode te vinden. Waterfall heeft dit probleem naar eigen zeggen opgelost met het gepatenteerde A(coustic) D(amping) T(ube) systeem, een gesloten behuizing achter de driver die zorgt voor de noodzakelijke demping en is aangepast aan het volume van de kast en de reflectie van de glazen behuizing.

Glas vraagt om een omzichtige benadering. Dat staat ook in gebruiksaanwijzing: altijd met z'n tweeën uitpakken, de luidspreker niet op een doorgaande plek zetten, zoals bij een trap. Ook de keuze voor het schoonmaken ligt voor de hand: met één of ander glasreinigingsproduct. Waterfall beveelt het gebruik van Ajax aan. Laat dit merk nu ook Frans zijn; hoe doorzichtig kun je wezen (en wat ben ik toch gevat). En om nog meer Hollandse Humor maar meteen in de kiem te smoren: nee, deze luidspreker kan op de ochtend na het feestje niet in de vaatwasser, alleen al omdat geen enkel keukenexemplaar groot genoeg is. En nee, na bewezen dienst zou ik deze Waterfall niet in de glasbak deponeren, edoch een waardige bestemming geven.

De eerste visuele indruk is in één woord verpletterend. Wat een ontwerp! In mijn Amsterdamse appartement met veel hout en een oude spiegel oogt de Victoria Evo als de glazen piramide op de binnenplaats van het Louvre. Jong en oud reageert verbaasd en opgetogen bij het ontwaren van de

**De eerste visuele indruk is in één woord verpletterend. Wat een ontwerp!**





verschijning in mijn woonkamer, maar niet nadat de luidspreker in eerste instantie niet eens is opgevallen. En daarin schuilt de kracht van het ontwerp. Door het materiaal en de uitgekende vorm lijkt de Vicoria Evo op te gaan in de omgeving, het argument tegen protesterende partners die opzien tegen een ruimteverslindende sta-in-de-weg die de hele dag niets anders doet dan stof vergaren en de horizon vervuilen. Alles aan het ontwerp straalt perfectie uit, al was het alleen maar de bedrading, die zeer geraffineerd is verwerkt pal achter het frontpaneel.

Je kunt de klank van de luidspreker veranderen door al dan niet gewichtjes te monteren aan de onderkant. Er zijn drie opties: geen gewicht, één van 7 gram, één van 27 gram. Het is niet mogelijk beide gewichtjes aan te brengen. Het gewicht is van invloed op de weergave van het sublaag. Bij aflevering had de importeur het 'zwaarste' gewicht aangebracht, met reden. Van mij had de toepassing nog wel wat zwaarder gemogen. De bescheiden laagweergave heeft overigens als voordeel dat de plaatsing t.o.v. hoek en wanden niet al te kritisch is: ook op hoog volume is de luidspreker niet snel geneigd tot het veroorzaken van staande golven. In theorie zou dit tevens kunnen komen door de toepassing van glas, als ultrastijf materiaal, en heeft Cedric Aubriot een belangrijk punt. Maar het blijft theorie; kan niet zomaar even een houten paneel i.p.v. het glas toepassen.

Na de bodem van dit gebied gaan we een tikkie hoger. Er zit een mooie, dynamische 'punch' in het laag/mid-laag, maar die is gekoppeld aan een muzieksoort. Voor symfonische orkestwerken is de weergave van deze contrerien perfect. De aanzet komt in het orkest van de pauken, grote trom, lage trombones, contrabas, etc. De *Sacre du Printemps* (het meesterwerk van Igor Stravinsky) knalt dientengevolge prachtig en helder door de huiskamer. Merkwaardig genoeg klinkt de uitvoering van de vorig jaar overleden Pierre Boulez (Frans componist, Stravinsky-specialist en directeur van het IRCAM, akoestisch laboratorium naast het Centre Pompidou in Parijs) beter dan de versie van Claudio Abbado (ook onlangs overleden), terwijl ik eigenlijk de laatste prefereer. Frans op Frans dus. Toeval? Hetzelfde frequentiegebied doet het wat minder goed bij de vleugel; de lage snaren in de ronde punt van de klankkast missen de diepe helderheid die noodzakelijk is voor een goede weergave, met een licht-kille neuzigheid tot gevolg. En komen we bij muziek waarin alles draait om de dynamiek van het mid-laag ('and now for something completely different'): *The Red Hot Chili Peppers*, dan vrees ik dat Victoria Evo dit getatoeëerde viertal reduceert tot een braaf huiskamerorkest(je). Dat kan niet de bedoeling zijn.

Zoals verwacht zit het meest kritische gedeelte in het mid-hoog/hoog. Ook hier geen onverdeeld genoeg.

